

မစန္ဒာ

ကွက်လပ်ကလေးဖြည့်ပေးပါ

တတိယအကြိမ်

မစန္ဒာ

ကွက်လပ်ကလေးဖြည့်ပေးပါ

‘စူးမာရေ’

"အင်း"

"ငါ တွေးမိတယ်"

"အင်း"

"နင့် အသက် ဆယ်နှစ်နော် "

"အင်း"

"ငါ့အသက်ကျတော့ ဆယ့်သုံး"

"အင်း"

"မမကြီးနဲ့ ငါနဲ့ ငါးနှစ်တောင် ကွာတယ်"

"အင်း"

"တာတီးလေးနဲ့ နင်ကလဲ ခြောက်နှစ်တောင် ကွာတယ်နော်"

"အင်း"

"ဒို့ နှစ်ယောက်ကျတော့ မေမေက ကပ်ပြီး မွေးထားတယ်"

"အင်း"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ မသိဘူးနော်"

"မမကြီးကို မွေးပြီးတော့ ဖေဖေ နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသွားသင်တာ အကြာကြီးတဲ့ ၊ စူးမာကို မွေးပြီးတော့လဲ မေမေ နေမကောင်းလို့ ကလေး မယူချင်ပြန်ဘူးတဲ့ ကိုတူးရဲ့၊ အကြာကြီးနေမှ ကလေး ယူတာတဲ့ မမကြီး က ပြောဖူးတယ်"

ကိုတူးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း လဝန်းဝါဝါကို အသား ကြည့်နေလေသည် ။ ရွန်းမြမြ လရောင်ကြောင့် ကိုတူး၏ အသားများ သည် ဝင်းဝါနေသည် ။ နှုတ်ခမ်းဖျားရှိ မှဲ့လေးကိုမူ ခပ်ရိပ်ရိပ် တွေ့ရသည် ။ ထိုမှဲ့လေးပါသောကြောင့်များ ကိုတူးတစ်ယောက် တွေ့ကရာ တွေးပြီး တွေ့ကရာ ပြောတတ်နေသလားဟု စူးမာ မရေမရာလေး စဉ်းစား နေမိလေသည် ။ ကိုတူးနှင့် စူးမာသည် အသက် တစ်နှစ်သာ ကွာသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ စူးမာ မတွေးမိသည် များကို ကိုတူးသည် နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားပြီး အတွေးနယ်ချဲ့ လေ့ရှိလေသည် ။ စူးမာကမူ ပျော်ပျော်နေပြီး ပေါ့ပေါ့လေးပင် တွေးတတ်သည် ။ သကြားလုံး စားသည် ကအစ စူမာနှင့် ကိုတူးမတူချေ။

သင်းပျံ့ပျံ့ လိမ္မော်နံ့ မွေးပြီး ချိုမြနေသော သကြားလုံးကို စူးမာရလျှင် ဖျတ်ခနဲ ပါးစပ်ထဲထည့်ကာ ဇိမ်ဆွဲစုပ်ရင်း အရသာ ခံနေလိုက်မည်သာ ဖြစ်သည် ။ ကိုတူးကမူ သကြားလုံးကို မည်သည့် ဝတ္ထုပစ္စည်းနှင့် လုပ်သနည်း၊ လိမ္မော်နံ့ ဘာကြောင့် မွေးသနည်း၊ လုံးတူရွယ်တူညီညီ ညာညာလေးဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်သော စက်မျိုးကား မည်သည့် စက်မျိုးနည်းဟူ၍ ရှေးသရော အခါကစပြီး ဗာရာဏသီချဲ့ကာ တွေးလေ့ရှိသည် ။ ထို့ ကြောင့်လည်း သူ့ထက် အရင် စားစရာကုန်သွားသော စူးမာကို သူ့

ဝေစုထဲမှ တစ်ဝက် ခွဲပေး ရလေ့ရှိလေသည်။ ။

တကယ့် တကယ်တော့လည်း ကိုတူး ပြောသည် မှာ ဟုတ်ပေသည်။ ။
မေမေအနေနှင့် သားသမီး လေးယောက်ကို အသက်ချင်း ခြားကာ မွေး
ထားခဲ့သည် ကတော့ သိပ်မကောင်းပေ။ မမကြီးနှင့် စူးမာသည် ညီအစ်
မဖြစ်သော်လည်း သိပ်တွဲလို့ မရချေ။ မမကြီး စိတ်ဝင်စားသော ရွှေဘိုသ
နပ်ခါးနှင့် မဇူနံပါတ်ငါး၊ ရက်ဗလွန် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး စသည် များကို
စူးမာ စိတ်မဝင်စားသေးချေ။ စူးမာ နှစ်သက်သော သားရေကွင်း၊ ဂေါ်
လီလုံး ရောင်စုံလေးများ နှင့် အိုးခွက်ပန်းကန် သေးသေးလေးများကိုလ
ည်း မမကြီးလုံးဝ လှည် မကြည် တော့ချေ။

ကိုတူးနှင့် တာတီးလေးကျပြန်တော့လည်း အသက် ထက်ဝက်ကွာ
သည်။ ။ သူတို့ နှစ်ဦးသည် မမကြီးနှင့် စူးမာလောက် စိတ်ဝင်စားမှုချင်း
မခြားနားကြချေ။ တွဲ၍ ဖြစ်သေးသည် ဟု ဆိုရမည်။ ကိုတူးနှစ်သက်
သော သားရေကွင်း၊ လောက်လေးဝှ၊ သေနတ်၊ ဖန်ဂေါ်လီစသည် များကို
တာတီးလေးလည်း နှစ်သက်သည် သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အကုန်ယူ
ဆော့ လေသည်။ ။ ထို့နောက် ဖျောက်ပစ်သည်။ ကိုတူး သစ်ပင်တက်
လျှင်လည်း တာတီးလေး တက်ချင်သည်။ ။ ကိုတူး ငါးများ လျှင်လည်း
တာတီးလေး လိုက်ချင်သည်။ ။ သူ့အရွယ် ငယ်ငယ်မို့ ကိုတူး လုပ်သမျှ
ရှုပ်နေသည်။ ။ တာတီးလေး ကိုတူးနောက် တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး
ပွန်းပဲ့ပြန်ပါကလည်း မေမေသည် သားထွေးကို ပျာပျာသလဲ ပွေ့ ပိုက်
ကာ ကိုတူးကို ဆူတတ်သည်။ ။ ကိုတူးမကြာခဏ အဆူခံရသဖြင့်
ညီအစ်ကိုချင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း ဖိုးတာတီးလေးနှင့်ကိုတူး သိပ်ပြီးမ
တွဲနိုင်ချေ။

စူးမာနှင့်ကိုတူးကျတော့ တွဲဖက်ညီသည်။ ။ ကိုတူး သားရေကွင်းပစ်

လျှင်စူးမာလည်း ပစ်သည် ။ ကိုတူး သစ်ပင်တက်လျှင် စူးမာလည်း တက်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ စူးမာကမိန်းကလေးဆန်ဆန် ရောင်းတမ်း ဝယ်တမ်း ကစားချင်လျှင်လည်း ကိုတူးက ဈေးဝယ်သူလုပ်သည် ။ မီး နှင့် ချက်ပြုတ်တမ်း ကစားချင်ပါကလည်း ခြံစပ်က မန်ကျည်းပင်ကြီး အောက်တွင် နှစ်ဦး သဘောတူ မီးမွှေးပြီး ဒန်အိုး သေးသေးလေးများ နှင့် ချက်ကြသည် ။ ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးနှင့် ယောက်ျားလေးပင် ဖြစ် သော်လည်း စူးမာတို့ မောင်နှမနှစ်ဦး တတွဲတွဲနှင့်ခွဲမရချေ။ ဒီလိုဆိုပြန် တော့လည်း စူးမာတို့ နှစ်ဦးကို အတူတူ ကစား၍ ရအောင် ဆက်တိုက် မွေးပေးထားသော မေမေ့ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမည် ထင်သည် ။

"တော်သေးတာပေါ့ ကိုတူးရယ်၊ စူးမာတို့ နှစ်ယောက်ကို မေမေက ဆက်တိုက် မွေးပေးထားလို့ တူတူကစားလို့ ရတာပေါ့၊ စူးမာကိုသာ တာတီးလေးနဲ့ ကပ်မွေးထားရင် ကိုတူး ဘယ်သူနဲ့ ကစားမလဲ၊ ကိုတူး ကိုသာ မမကြီးနဲ့ ကပ်မွေးထားပြန်ရင်လဲ စူးမာဘယ်သူနဲ့ ကစားရမလဲ"

စူးမာက လူကြီးလေးသဖွယ် ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ပြောလိုက်သည် ။ ကိုတူးသည် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေလေသည် ။ လေပြည်အေး သည် ညမွှေးပန်းရနံ့ကို သယ်ဆောင်ကာ အပြေးလေး ဖြတ်သန်းသွား သည် ။ လသာသော ညများ တွင် စာကြည့် စားပွဲကို သပိတ်မှောက်ကာ လရောင်ထဲ ဆင်း လာလေ့ ရှိသည် ကား စူးမာတို့ နှစ်ဦးလုံး အကျင့်ပင် ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း မကြာခဏ အဆူခံကြရသည် ။ သို့သော် လည်း လရောင်လဲ့လဲ့သည် မြက်ခင်းပေါ်သို့ ဖြာဝေကျလာသော အခါ များ တွင် သူတို့ နှစ်ဦးလုံး တိတ်တဆိတ် ဆင်းလာ မိကြသည် သာ ဖြစ် ၏။

"မမကြီး စာကျက်နေတယ်၊ ဒို့နှစ်ယောက် ပျောက်နေတာ သတိ မ

ထားမိသေးဘူး။"

ကိုတူးက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ ။ အပေါ်ထပ်ရှိ စူးမာတို့ အခန်းတွင် မီးလင်းနေသည်။ ။ မီးရောင်တွင် လှုပ်ရှားနေသော မမကြီး၏ အရိပ်ကို လည်း တွေ့ရသည်။ ။ မီးရောင်နှင့် အနီးအဝေးကို လိုက်ပြီး သွယ်နွဲ့သော မမကြီး၏ ကိုယ်ဟန်သည် ကြီးလာလိုက်၊ ငယ်သွားလိုက်၊ ရှည်လာလိုက်နှင့် အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေလေသည်။ ။ မမကြီးသည် ထိုင်ရသည်ကို ညောင်းသဖြင့် လမ်း၊ လျှောက်ရင်း စာကျက်နေပြန်ပြီထင်ရ၏။ ။ မမကြီး စာကျက်သလောက် စူးမာနှင့် ကိုတူးတို့ သည် ကားစာကျက် ပျင်းကြသည် ဟု မေမေက မကြာခဏ ပြောသည်။ ။ တကယ့်တကယ်ဆိုလျှင် ခြောက်တန်း ကျောင်းသူ စူးမာနှင့် ခုနှစ်တန်းကျောင်းသား ကိုတူးတို့ သည် ဆေးကျောင်းသူမမကြီးလောက် စာကျက်ဖို့ မလိုသည်ကို မေမေတို့ မေ့နေသည် ထင်သည်။ ။

ကိုတူးသည် စိမ်းမြသော မြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ ပက်လက် လှန်လှဲချလိုက်သည်။ ။ ပုစဉ်း ရင်ကွဲလေးများ ၏ အသံသည် နားဝတွင် လာပြီး ကပ်အော်နေသလို တစီစီ ညံ့နေသည်။ ။ ပုစဉ်းလေးများ နှင့်အတူ အပြိုင်အော်နေသူကား တာတီးလေးဖြစ်သည်။ ။ အိပ်ရာဝင်ခါနီး နို့မသောက်ချင်သော တာတီးလေးသည် ဒေါ်ကြီးသက်ကို ဆန္ဒ ပြနေပြန်ချေပြီ ထင်သည်။ ။

"တာတီးလေးကလဲကွာ နွားနို့သောက်ရင် ဘယ်တော့မှ အေးအေး မသောက်ဘူး အမြဲဆူတာပဲ၊ စူးမာတို့လို မဆူတဲ့ သူကျတော့လဲ မေမေက နွားနို့မတိုက်ဘူး။"

"နွားနို့က ဈေးကြီးတယ်ဟ"

"အေးလေ၊ သူက အငယ်ကိုး"

စူးမာသည် လေပျော့လေးနှင့် ပြော လိုက်လေသည်။ ။ တာတီးလေး ကို နေရာတကာ မှာ ရမည်၊ ကြင်နာရမည် ဟူသော အသိက စူးမာရင်ထဲ တွင် စွဲနေသည်။ ။ ချိုမြိန်ပြီးသော တာတီးလေး၏ မျက်နှာကိုမြင်လျှင် စူးမာရော ကိုတူးပါ စိတ်နှလုံး ပျော့ပျောင်းသွားမြဲ ဖြစ်သည်။ ။ တာတီး လေးလက်ညှိုးထိုးသမျှ သူတို့ ပိုင်ပစ္စည်းလေးများကို ရက်ရက်ရောရော ပေးကမ်းမြဲဖြစ်ကြလေသည်။ ။

"ငါ ဒီနေ့ည ဒီမြက်ခင်းပေါ်မှာ ပဲအိပ်ချင်လိုက်တာဟာ ဇိမ်ပဲ၊ ကြည့် စမ်း စူးမာကောင်းကင်ကြီးက အကျယ်ကြီး၊ ကြယ်တွေကလဲ ပြန့်လို့ လ ရောင်ကလဲ အေးတယ်၊ ဟောဘာပန်းနံ့လေးလဲ မသိဘူး၊ ပန်းနံ့ရော မ မွေးဘူးလား"

"ညမွှေးပန်းနံ့ပါ ကိုတူးရာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ အိပ်ရင် မေမေဆူမှာ ပေါ့"

"မေမေဆူမှာ က နောက် မိုးမိမှာ က အရင်၊ ညကျရင် မိုးရွာလိမ့် မယ် ငါသိတယ်"

"အာ ဒီလောက်လသာတာ"

"လောင်းမလား စူးမာ၊ လေထဲမှာ ရေငွေ့ပါတယ်၊ အေးအေးစိမ့်စိမ့် လေး၊ အဲဒီလို အေးပုံမျိုးက မိုးရွာခါနီးအေးတာ"

"မရွာရင်"

"အို မိုးမရွာရင် နင်ငဲ့ဆီကကြိုက်တဲ့ ကာတွန်း စာအုပ်ယူလေ"

"တကယ်နော်"

"အေး ရွာရင်ကော"

"ရွာရင်လား"

"နင့် ဆီက ကားချပ် ဆက်ကစားတာလေး ပေးရမယ်"

"အင်း ပေးချင်ပါဘူး"

"ဒီလိုဆို မလောင်းနဲ့ လေ"

စူးမာသည် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ရင်း ပြုံးနေမိသည် ။ ကိုတူး ဆီမှ ကာတွန်း စာအုပ်များကို လိုချင်သော်လည်း ကားချပ်ဆက်ပြီးရပ် လုံးဖော်ကစားသော သူ့ပစ္စည်းကိုမူ နှမော့နေသည် ။

"မိုးမရွာရင် လောင်းတယ်လေ ရွာရင် မလောင်းဘူး"

"တယ်သိတတ်တယ် ခွေးစူးမာ"

ကိုတူးသည် သူ့လက်ထဲမှ ကျောက်စရစ်ခဲလေးနှင့် စူးမာကို လှမ်း ပေါက်လိုက်သည် ။ စူးမာသည် ခေါင်းငုံ့၍ ရှောင်လိုက်ရင်း ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်နေမိသည် ။

"ရှူးတိုးတိုး ဖေဖေထွက်လာတယ်"

ကိုတူးက လှမ်းပြောသည် ။ လသာဆောင်သို့ ထွက်လာသော သဏ္ဌာန် ကိုတွေ့ရသည် ။ လက်ရမ်းတွင် လက်ထောက်ပြီး ခြံထဲသို့ မျှော်ကြည့်သည် ။ စုမာနှင့် ကိုတူးသည် စကားပြောရပ်ပြီး ငြိမ်နေလိုက် ကြသည် ။ စာကြည့်စားပွဲမှ လစ်ပြေးသွားသော သူတို့ နှစ်ဦးကို လိုက် ရှာ လေရော့ သလားဟူသော အတွေးလေးနှင့် ရင်ခုန်နေသည် ။ ဖေဖေ အော်ခေါ်သံကို နားစွင့်နေမိကြသည် ။ နိုင်ငံခြားပြန် ဆရာဝန်ကြီး တစ် ဦးဖြစ်၍ ဆေးရုံနှင့် ဆေးတိုက်တို့ တွင် သာ အချိန်ကုန်ပြီး အလုပ်ထဲ တွင် နစ်မြုပ်နေလေ့ ရှိသည် ။ ယနေ့ အလုပ်ပါးသဖြင့် စောစော ပြန် လာသောကြောင့်သာ စိတ်အေး လက်အေးနှင့် လသာဆောင်သို့ ထွက် လာနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

‘ဒို့တွေ စာမကျက်တာ ဆူမလို့ လား မသိဘူး’

"အိုကွာ အခုမှ ကျောင်းဖွင့်စလေးရယ် ဘာစာမှ ကျက်စရာ မရှိသေးပါဘူး"

စူးမာကဖြေသိမ့်သလိုပြောသည် ။ ဖေဖေ နောက်ကွယ်တွင် မေမေကို တွေ့ရသည် ။ တာတီးလေးသည် လည်း မေမေထမီစကို ဆွဲပြီးလိုက်လာလေသည် ။ သူတို့ သုံးဦးဆီမှ ရယ်သံ လွင်လွင်လေးသည် လွင့်ပျံ့လာလေသည် ။ ရွှေလတွင် ယုန်ဝပ်ပြီး လပြည့်ဝန်းကို လက်ညှိုး ညွှန်ပြနေလေသည် ။ ရွှေလတွင် ယုန်ဝပ်ပြီး ဆန်ဖွပ်သည် အဖိုးအိုကြောင်းကို သီကုံးပြောပြနေသည် ထင်ရ၏။ စူးမာသည် သက်ပြင်းလေး ဟင်းခနဲချလိုက်ရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည် ။ ဖေဖေသည် သူတို့ နှစ်ဦးကို သတိထားမိပုံပင် မပေါ်ချေ။ ဖေဖေခေါ်သံကိုလည်း ကြားရမည်မထင်တော့။

"ကိုတူးရယ် လာကွာ အိမ်ထဲဝင်ကြပါစို့၊ ပုံသွားနားထောင်ရအောင်"

ကိုတူးသည် အိပ်နေရာမှ ဖြုန်းခနဲ ထလိုက်သည် ။ လေတိုက်ထဲတွင် တော်ကြာအောင် နေခဲ့ကြသဖြင့် အကြောအချင်များ တောင့်တင်းနေသည် ။ ကိုတူးသည် ကျင်နေသော ခြေသလုံးကို ပွတ်သပ်နေစဉ် စူးမာသည် နေရာမှ အပြေးထွက်ခဲ့သည် ။ ကိုတူးကိုစောင့်နေလျှင် ဖေဖေပုံကိုမှီတော့မည်မထင်။ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသော ဒေါ်ကြီးသက်ကိုပင် ဝရန်းသုန်းကား ဝင်ပြီး တိုက်မိသေးသည် ။ မြည်တွန်တောက်တီးကျန်ခဲ့သော အသံကိုပင် ဂရုမပြုအား ထစ်ကျော်နင်းပြီး ခုန်တက်ခဲ့လေသည် ။

"အဲဒါနဲ့ သိကြားမင်းကြီးကလဲ ယုန်ကလေးရဲ့ သီလနဲ့ စေတနာ သဒ္ဓါတရားကို နောင်လာ နောက်သားတွေ သိအောင်ဆိုပြီး လထဲမှာ ရှိတဲ့တောတွေ၊ တောင်တွေကို အဝေးကနေ ကြည့်ရင် ယုန်ရုပ်သဏ္ဌာန်လေး

ပေါ်နေအောင် ဖန်တီးခဲ့တယ်တဲ့ ၊ ကဲ ပြီးရော"

"ဟင်"

စူးမာမောသွားသည် ။ စူးမာအမီ ပြေးလာခဲ့သော်လည်း ပုံပြင်သည် အဆုံးသတ်သွားပေပြီ။ မေမေ့ခြေရင်း သမံတလင်းပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး အသက်ပြင်းပြင်း ရှူနေမိလေသည် ။

"ကြည့်စမ်း၊ အလတ်နှစ်ကောင် စာမကျက်ဘဲ ဘယ်ပျောက်နေကြ လဲသော် စူးမာရယ် သံမံတလင်းပေါ်မှာ ဒီလိုပဲ ထိုင်ချရသလား"

မေမေက ဆီးပြောသည် ။ စူးမာသည် မေမေ့ခြေသလုံးကို မှီထိုင် ရင်း မေမေ့ ပေါင်ပေါ်တွင် မျက်နှာ အပ်ထားလိုက်သည် ။ ကိုတူးသည် စူးမာ၏ ဘေးတွင် ပင် ကပ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲမှ ညမွှေးပန်း ခက်ကလေးကို မေမေ့အား လှမ်းပေးလိုက်သည် ။ မေမေသည် ညမွှေး ပန်းခက်ကလေးကို အမှတ်တမဲ့ လှမ်းယူပြီး ရှိုက်နမ်းလိုက်သည် ။ စိမ်း ရင့်ရင့် ပန်းခက်ကလေးမှ ရနံ့သည် ကြိုင်နေသည် ။

"ဖေဖေ ပုံပြောပြ"

‘ဟာဗျာ အခုပဲ ပြောပြီးတယ်’

"ထပ်ပြောပြ"

"ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

‘ပြန်ပြောပြ’

"တော်စမ်းပါကွယ် ကလေးလဲမဟုတ်နဲ့ "

ဖေဖေသည် တာတီးလေးကို အောက်ဘက်သို့ ချလိုက်သည် ။ မေ မေ့ပေါင်ပေါ်သို့ တာတီး ရောက်သောအခါ စူးမာသည် နောက်ဘက်သို့

ဆုတ်လိုက်ရသည်။ ။ မဆုတ်၍ လည်း မဖြစ် တော်ကြာနေ မေမေက "စူမာရယ် လွတ်လွတ်နေစမ်းပါ။ အိုက်ရတဲ့ အထဲ"ဟု ပြောပြီး ဖယ်ခိုင်းမည် ဖြစ်သည် ကို စူးမာကြို၍ သိထားသည်။ ။

"လထဲက ယုန်ရုပ်လေး အကြောင်း ပြောပြတယ်၊ ပေပေက ပြောပြတယ်၊ သိလား မမစူး"

တာတီးလေးက ပြောသည်။ ။ ပါးချိုင့်လေး ပေါ်အောင်ပြီးရင်း မေမေ့လည်ပင်းကိုသိုင်းဖက်ထားသော တာတီးလေးကို စူးမာသည် ငေးငေးလေး ကြည့်နေမိလေသည်။ ။

"ဒီလိုဆို မေမေပြောပြ"

"ဘာရယ်"

‘ပုံပြောပြ’

"အို မအားပါဘူး မစူးရယ်၊ သားသားကိုလဲ သိပ်ရဦးမယ်၊ ပုတီး လဲစိပ်ရဦးမယ်"

‘အင်း ပြောပြ’

"တော်စမ်း စူးမာ သွားခြေဆေး လက်ဆေး မျက်နှာသစ်၊ အိပ်ရာဝင် ခါနီး သွားတိုက်ဖို့ လဲ မမေ့နဲ့ မေမေမအားတာကို ဘာလို့ ရှုပ်ချင်နေတာလဲ"

ဖေဖေက ခပ်တင်းတင်းလေး ဝင်ပြောသည်။ ။ စူမာ မျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းလေးများ တွင် မျက်ရည် စိမ့်ခနဲ ဝဲလာသည်။ ။ မှုန်တေတေ မျက်နှာလေးကို အောက်ဘက်ထားပြီး မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေမိစဉ် တွင် ကိုတူးဆီမှ ပင့်သက် ရှိုက်သံလေးကို မသဲမကွဲကြားရလေသည်။ ။ တစ်ချိန်လုံး 8% သောက်စားသည် စမာ၏ ပုခုံးကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဖ

က်ပြီး ညင်သာစွာ ပြောလေသည်။ ။ ငြိမ်နေသော ကိုတူးသည် စူးမာ၏ ပု
ခုံးကိုခပ်တင်းတင်းလေးဖက်ပြီး ညင်သာစွာ ပြောလေသည်။ ။

"စူးမာရာ လာဟာ ခြေထောက်ဆေးကြပါစို့၊ နက်ဖြန်ကျရင် ငါပုံအ
သစ် တစ်ခု ပြောပြပါကားမယ်"

"ဟုတ်တယ် အကောင်းပြောတာ အဲဒီ တာဇံက ခေါ်လိုက်ရင် ကျား
တွေဆင်တွေ လာရောတဲ့ ၊ သူ့ဆီမှာ လဲ ညီမ တစ်ယောက် ရှိတယ်လေ၊
အဲဒီ ညီမလေးကျတော့ မျောက်တွေကို အုပ်ချုပ်တယ်တဲ့ ။
မျောက်လွဲကျော်၊ တောမျောက်၊ မျောက်ဝံ၊ မျောက်ဖင်နီ၊ အို မျောက်
တွေအားလုံး သူတပည့်တွေချည်းပဲတဲ့ ၊ မိုးပျံအောင်ဆော့တတ်လို့ သူ့နာ
မည်ကတာပျံတဲ့ လေ။ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ ညီလေးတစ်ယောက်ရှိ
သေးတယ်တဲ့ ၊ အသားလေးကဖြူဖြူ၊ ရယ်လိုက်ရင်ပါးချိုင့်လေးနဲ့ ၊
သွားတက်ကလေးနဲ့ သိပ်ပြီးချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်တဲ့ "

တာတီးလေး၏ မျက်လုံးလေးများ သည် ပြူးဝိုင်းလာသည်။ ။ ကိုတူး
ပြောသောပုံပြင်တွင် နစ်မြောပြီး ပါးစပ်လေးဟနေသည်။ ။

စူးမာကမူ ဆီးနှံစွေကိုဇိမ်ဆွဲပြီးစုပ်နေရင်း စိတ်ပါလက်ပါ ပြောနေ
သော ကိုတူးကို ကြည့်နေမိသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ပုံပြောနေသော
ကိုတူး၏။ နေရာတွင် မေမေ့ သဏ္ဌာန်ကို စူးမာဖန်ဆင်းပြီး ကြည့်နေမ
တတ်သည်။ ။ မေမေသည် စူးမာတို့ အေးအေးဆေးဆေး ရင်းရင်းနှီးနှီး

မနေနိုင်သည် မှာ ကြာချေပြီ။ တာတီးလေးမမွေးခင်က တိုးဝင်ခဲ့ရသော မေမေရင်ခွင် နွေးနွေးကို စူးမာ မကြာခဏ တသမိသည် ။ စူးမာနှင့်ကို တူးကို မျှပြီး ထွေးပိုက်ခဲ့သော မေမေရင်ခွင်ကို နောက်ပိုင်း၌ တာတီးလေး တစ်ဦးတည်း မူပိုင် ရရှိသွားလေသည် ။ မေမေ အာရုံသည် လည်း စူးမာနှင့်ကိုလေးတို့ ကို မေ့လျော့ပြီး ချစ်စဖွယ် သားထွေးလေးဆီသို့ စုပုံ ကျရောက်သွားဟန် ရှိသည် ။ စူးမာနှင့် ကိုတူးတို့ သည် ညီထွေးလေးကို အများ နည်းတူ ချစ်ရင်း ငေါင်းစင်းစင်းလေး ကြီးပြင်း ခဲ့ကြရလေသည် ။

"အဲဒီ ညီလေးကတော့ ခွေးတွေကို အုပ်ချုပ်တယ်တဲ့ ။ အင်းခွေး၊ မြန်မာခွေး၊ ခွေးသမင်အယ်ဆေးရှင်း၊ ချင်းခွေး၊ ခွေးပု၊ ခွေးဝဲစား၊ ခွေးဘီလူး၊ ခွေးမှ င်စာဟာ အကုန်လုံး သူ့စကားကို နားထောင်တယ်တဲ့ ။ သူ့ကို သိပ်ပြီး ချစ်တယ်တဲ့ ။ သူ့အမိန့်ကို မနာခံရင် သူက ခွေးတွေကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်ကန်ပြီး ဆုံးမလို့ သူ့နာမည်က တာကန်တဲ့ ၊ သူ့ကို တာကန်လို့ ခေါ်ကြတယ်တဲ့ "

"တိုတိုသူက တာဇံ၊ မမစူးက တာပန်၊ တားတားက တာကန်လား"

"ဒါပေါ့ကွ"

တာတီးလေးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေလေသည် ။ ကိုတူး၏။ ပုံပြင်ကို သဘောကျသဖြင့် စူးမာသည် ပြုံးရယ်နေမိသည် ။ ကိုတူးကို တိုတိုသူ ဟု ခေါ်သည် ။ သားသားကျပြန်တော့ တားတား ဖြစ်ပြန်ချေပြီ၊ တသံနှင့် သသံကို တလွဲစီ ဆိုတတ်လေသည် ။

အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲမှ စကားသံများ သည် လွင့်ပျံ့ပြီး တက်လာသည် ။ မေမေ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သော အံတီမြ၊ အံတီကြည်စ သူတို့ ရောက်လာလျှင် မေမေသည် တာတီးလေးကိုပင် ခေတ္တမေ့လျော့ သွား

လေ့ရှိသည် ။ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ပြောဆိုပြီး ရယ်မောနေတတ်ကြသည် ။

"အံတီလု ပါသေးလားမသိဘူး"

"ပါဘူး အဲဒီ မိန်းမကြီးကို တားတား တိတ်မုန်းတာပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့ "

"ဟိုတစ်ခါတုန်းက ဟယ် ချစ်စရာလေးဆိုပြီး တားတားပါးကို လိမ်ဆွဲတယ် အာ တားနာသွားတာ အရမ်း"

တားတီးလေးသည် သူ့ပါးကိုပွတ်ကာ ယခုပင် နာသွားသယောင် မျက်နှာလေးမဲ့ကာ ပြောသည် ။ ဖောင်းပြည့်နေသော တားတီးလေး၏ ပါးပြင်ကလေးသည် လည်း ဆွဲချင်စရာမို့ ကိုတူးသည် ပြုံးရယ်ရင်း ခေါင်းကို သာသာလေး ပုတ်လိုက်သည် ။

စူးမာသည် ပါးစပ်ထဲမှ ဆီးစေ့ကလေးကိုထုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်သည် ။ ဇိမ်နှင့် ဆွဲကာ စုပ်ထားသောကြောင့် အသားတစ်မျှင်မျှ မကျန်အောင် ပင် ပြောင်နေချေပြီ။ နေရောင်တွင် ထောင်ကြည့်ပြီးမှ အပြင်ဘက်သို့ လွဲ၍ လွင့်ပစ်လိုက်သည် ။ ဆီးစေ့လေးသည် အရှိန်နှင့် ဝေးဝေးပြေးသွားပြီး ခြံစပ်ရှိ မန်ကျည်းပင်ကြီး ခြေရင်းသို့ကျသွားလေသည် ။ ခက်လက်စည်ပင်သော မန်ကျည်းပင်ကြီးသည် ဟိုဘက်ခြံနှင့် ဒီဘက်ခြံကို တစ်ဝက်စီဝေမျှပြီး အုပ်မိုးထားလေသည် ။

"ကိုတူးရေ မန်ကျည်းပင်ပေါ်မှာ အိမ်လေး ဆောက်မယ်ဆို"

"အေးလေကွာ သိပ်ဆောက်ချင်တာပဲ"

"မဆောက်သေးဘူးလားကွာ"

"ငါမှ မဆောက်တတ်သေးတာ"

"တိုတိုသူ တားတားလဲ နေမယ်နော်"

တားတီးလေးသည် ကိုတူး၏ လက်ကို ဆွဲကာပူဆာသည်။ ။ စူးမာက မူ မန်ကျည်းပင် သို့သို့ကြီးကို ငေးကြည့်နေရင်း အန်တီအေးကို သတိရနေမိသည်။ ။ အန်တီအေးသည် တစ်ဖက်ခြံက တိုက်ဝါဝါတွင် နေသူဖြစ်သည်။ ။ စူးမာနှင့် ကိုတူးတို့ နှစ်ဦးလုံး မန်ကျည်းပင်ကြီး အောက်တွင် ဆော့ကစားပြီး မောသောအခါ အန်တီ အေးဆီသို့ ပြေးမြဲဖြစ်သည်။ ။ သူ့လက်ဖြစ် ဆီးယိုများကို သော်လည်းကောင်း၊ အန်တီအေးက ဆီးပြီး အမောပြေ တိုက်ကျွေးတတ်လေသည်။ ။ လွန်ခဲ့သောလကမူ အန်တီအေးသည် သူ့ခြံနှင့် တိုက်ကို အပြီး ရောင်းသွားခဲ့လေသည်။ ။ စူးမာနှင့် ကိုတူးတို့ သည် အန်တီအေးနှင့်တကွ ဆီးယိုချိုချို မွှေးမွှေးကိုပါ လွမ်းရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြရသည်။ ။ တိုက်ဝါကြီးကို တံခါးပိတ်ထား စီးဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ။ လူသစ်များ ရောက်လာချေပြီ ထင်သည်။ ။

"အကုန်လုံးလူကြီးတွေချည်းပဲဟ၊ ဒို့လိုအရွယ်တွေလဲ မပါဘူး။ ။ ဟော ဟိုအင်္ကျီအစိမ်းနဲ့ လူကတော့ မမကြီးတို့ အရွယ်လောက် ထင်တယ်နော်"

ကိုတူးသည် ကင်းပုံရွက်များကိုလက်နှင့် ဖယ်ရှားကြည့်ရင်း တီးတိုးပြောသည်။ ။ နီနီရဲရဲကင်းပုံသီးမှ ညှလေးများ သည် ကိုတူး၏ ခေါင်းပေါ်တွင် ချစ်စဖွယ် တွဲလဲ ကျနေကြသည်။ ။ စူးမာသည် ကင်းပုံသီးလေး တစ်လုံးကို ဆတ်ခနဲ ခူးယူလိုက်ပြီး လက်ထဲတွင် လှည့်ကစားနေမိသည်။ ။ ဒေါ်ကြီးသက် ချက်လေ့ရှိသော ကင်းပုံသီး ဆီပြန်ဟင်းလေးကို မြင်ယောင်လာသဖြင့် အများကြီး ခူးသွားပြီး မျက်နှာလုပ်ရကောင်းမလားဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ ။ သူတို့လိုအရွယ် ကစားဖော်မပါ

သဖြင့် လူသစ်များ အပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားမှု လျော့နည်းသွား လေသည်

။

"မိန်းမကြီးက အန်တီအေးလို သဘောကောင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ နော်"

"ဘာလဲ ကိုတူးက မုန့်ညာစားချင်လို့ လား"

စူးမာသည် လက်ကောက်ဝတ်တွင် စွပ်ထားသော သားရေကွင်း လေးကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ကိုတူးဘက်သို့ ချိန်ရွယ်လိုက်သည် ။ ကိုတူး ခေါင်းပေါ်တွင် တွဲလဲ ခိုနေသော ကင်းပုံသီး နီနီများ ထဲမှ အနီအရင့်ဆုံး အသီးလေးကို ရွေးပြီး တည့်မတ်စွာ ချိန်နေလေသည် ။ အသီး ညှာတံ ကို တည့်တည့်ထိပြီး ကင်းပုံသီးနီနီလေးသည် ကိုတူးခေါင်းပေါ်သို့ ထောက်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားလျှင် အတော်ပင် ပျော်စရာကောင်းမည် ဖြစ် ၏။ တော်ကြာနေ သားရေကွင်းက ကင်းပုံသီးကိုမထိဘဲ ကိုတူး၏ နောက်စေ့ကို ဖတ်ခနဲပြေးဆော်ပါက ကိုတူးတစ်ယောက် နောက်ခုန်သလို ထခုန်လိမ့်မည်ထင်သည် ။ စူးမာသည် မျက်စိလေး တစ်ဖက်မှိတ်ကာ အသေအချာ ချိန်ရွယ်ရင်း ပြုံးနေမိသည် ။

"ဟိုလူကြီး ငါတို့ ဘက်ကိုလာနေတယ်၊ အံ့မာ သူ့ကြည့်ရတာဗလ ကောင်းတယ် ဆရာဟယ် ဟယ် ဟော ဟင် စူးမာ နင်ဘာလုပ်တာလဲ"

‘ဟောတော့’

စူးမာပစ်လွှတ်လိုက်သော သားရေကွင်းသည် ကင်းပုံသီးကိုလည်း မ မှန်၊ ကိုတူး၏ နောက်စေ့ကိုလည်း မထိ၊ ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ပြီး ပြေးထွက်သွားလေသည် ။ ထို့နောက် စူးမာတို့ ဘက် လျှောက်လာနေသော တစ်ဖက်ခြံမှ လူ၏ မျက်နှာကိုမှ တည့်တည့်ထိခတ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ဟန် ရှိသည် ။ တော်ပါသေးသည် ။ သားရေကွင်းက အရှိန်ပျော့ သွားပြီဖြစ်

စ်၍ သိပ်ပြီး နာကျင်ဟန်တော့ မရှိ။ သို့ရာတွင် အတော်ပင် တအံ့တမြဲ ဖြစ်သွားပုံရသည်။ ။ မြေပေါ်ကျသွားသော သားရေကွင်းလေးကို ကုန်း ကောက်ပြီး ခပ်သွက်သွက် ချဉ်းကပ်လာသည်။ ။ လက်တစ်ဖက်က မျက်စိကို အုပ်ထားသည်။ ။ သူ့မျက်နှာတွင် ထိစရာနေရာ အများ အပြားရှိသည့်အနက် သားရေကွင်း အစုတ်အနာသည် မျက်လုံးကိုမှ ဒါရိုက်ဟစ် ပြေး နှုတ်ဆက်လိုက်ပုံရသည်။ ။

"ဟေး ချာတိတ်

"စူးမာ ကင်းပုံသီးကိုပစ်ထားပါ"

"ဒီသားရေကွင်း မင်းပစ်တာလား"

အို စူးမာ ကိုတူးခေါင်းပေါ်က ကင်းပုံသီးကိုပစ်ထားပါ"

"ကိုတူး"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကိုတူးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ"

"သူပေါ့"

စူးမာသည် ခပ်ကြောင်ကြောင်လေး ရပ်နေသော ကိုတူးကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်သည်။ ။ မျက်နှာစိမ်း၏ အကြည့်က သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာသောအခါ ကိုတူးသည် အဟဲခန် အူချာချာ ရယ်လိုက်သည်။ ။ စူးမာကိုယ်စား တောင်းပန်သော အကြည့်လေးနှင့် သွားဖြဲပြနေသော ကိုတူးကို ကြည့်ရသည် မှာ ရယ်စရာ ကောင်းလှသည်။ ။

"ဟင်"

"စူးမာကသာ ကိုတူးကို ကြည့်၍ ရယ်ချင်နေသော်လည်း တစ်ဖက်ခြံ

မှ မျက်နှာစိမ်းသည် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပုံ ရလေသည် ။ ကိုတူးကို ငေးကြည့်ရင်း မျက်မှောင်ကြုတ် သွားသည် ။ မတော်လို့ ထိတာပါ သူက သိပ်ဆော့တာ"

ကိုတူးသည် မျက်နှာကို အချိုဆုံးထားပြီး စကားပြေ ပြောလေသည် ။ လူစိမ်းကမူ ကိုတူး၏ တောင်းပန်စကားကို သတိထားမိပုံပင် မရ၊ ကိုတူး မျက်နှာကိုသာ ခပ်တွေတွေ ငေးကြည့်နေလေသည် ။

စူးမာလည်း ဘာပြောရမည် မသိသည့် အတွက် သူ့လက်ကောက်ဝတ်တွင် ကျန်နေသေးသော သားရေကွင်းအနီနှင့် အဝါလေးကိုလိမ်၍ ကစားရင်း ငြိမ်နေမိလေသည် ။ ကိုတူးခမျာလည်း မချီသွားဖြလေးနှင့် ခေါင်းကုတ်နေရှာသည် ။

ငြိမ်တိတ်နေသော အခြေအနေကို ရုတ်တရက် ကယ်ဆယ်လိုက်သူကား တာတီးလေး ဖြစ်သည် ။ အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာရင်း မကျေမချမ်း အော်ဟစ် လာလေသည် ။

"မမစူး တိုတိုသူ တားတားကိုလဲ မစောင့်ဘူး၊ တားတားကို ထားခဲ့တယ် တားလိုက်ခဲ့မှာ ပေါ့"

"တာတီးလေး ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း"

"တားတားကို ဘာလို့ မစောင့်လဲ တားလဲလိုက်ချင်တာပေါ့၊ တားလဲကြည့်ချင်တာပေါ့ဟင် အဲဒါ လူတစ်လား"

ကိုတူးကို ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေသော သူကို လက်ညှိုးထိုးပြီး စွတ်ရွတ်မေးလိုက်သော တာတီးလေး၏ အသံက ကျယ်လောင်လှသည် ။ သူသည် မျက်မှောင်တစ်ချို့ ထပ်တွန့်သွားပြီး တာတီးလေးဘက်သို့ လှည့်သွားလေသည် ။ သူ့အရပ် နှစ်ပြန်လောက်ရှိသော ကိုလူစိမ်းအား မော့

မော့လေးကြည့်ရင်း တာတီးလေးသည် ပါးချိုင့်လေး ပေါ်အောင် ရွှင်ရွှင် လေးပြီးပြ လိုက်လေသည်။ ။

"ဘာပြောတယ်"

"အတိုကြီးက ဟိုဘက် အိမ်က လူတစ်လား"

"လူတစ်"

"အင်းလေ လူတစ်လားလို့ "

"လူတစ်လား"

"သူက လူသစ်လားလို့ မေးနေတာပါ"

ကိုတူးက မနေနိုင်တော့ပဲ စကား ပြန်ဝင် လုပ်ပေးရလေသည်။ ။
မျက်မှောင်အချီချီ တွန့်နေသော ကိုလူစိမ်းသည် ဒီတစ်ခါတော့ မျက်မှောင် အတွန့် သွားလေသည်။ ။ တာတီးလေး၏ ပြုံးချိုချို မျက်နှာ လေးကို ကြည့်ပြီး ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ် လိုက်လေသည်။ ။

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ ကျွန်တော်က ဟိုဘက်အိမ်က လူသစ်ပါခင်ဗျား၊ နာမည်က အောင်ကျော်နိုင်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ဒီကမိတ်ဆွေကြီးကရော နာမည်လေး တဆိတ် မသိရဘူးလား"

"တားနာမည်ကတော့ တားတာပေါ့။ မမစူးတို့ ကတော့ သာသီးလေးတဲ့ "

"သာသီးလေး"

"သာသီးလေး ဟုတ်ပါဘူး၊ သာသီးလေးပါ"

"သူက တာတီးလေးလို့ ပြောတာပါ"

မနေနိုင်သော ကိုတူးက စကားပြန်ဝင် လုပ်ရပြန်သည်။ ။ စူးမာကမူ

ဘာတစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပြောဘဲ ပြဇာတ်ကြည့်နေသော ပွဲကြည့် ပရိသတ် တစ်ဦးလို ငြိမ်နေလေသည်။ ။ ပွင့်လင်း ဖော်ရွေဟန်ရှိသော အောင် ကျော်နိုင်အမည်ခံ အိမ်နီးချင်း အသစ်၏ မျက်နှာထားကို အကဲခတ်ရင်း တစ်ခါတစ်ရံ စူးမာတို့ နှင့်အတူ ခွက်ပစ်တန်း ကစားတန်ကောင်းရဲ့ ဟု ကိုယ်လိုရာ ကိုယ်ဆွဲ တွေးနေမိသည်။ ။ မမကြီး အရွယ်လောက် ရှိပြီဖြစ် ၍ မမကြီးလိုပင် စာအုပ်ထူကြီးများ ထဲတွင် သာ နစ်မြုပ်နေသော သူ လည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ။ သူတို့ အရွယ်မျိုးသည် အထဲတွင် ကျောက်ခဲ ထည့်ပြီး အဝကို ပိန်အောင်ထုထားသော နို့ဆီခွက်ကို သတိပင် ရချင်မှ ရကြတော့ပေမည်။

"ဪ သားက မိတ်ဆွေတွေ တွေ့နေမှ ကိုး"

ရယ်သံ စကားပြောသံများကြောင့် စူးမာတို့ အနီး ထပ်ရောက်လာ သော မိန်းမကြီးက ပြောလေသည်။ ။ ဆံထုံးများကို မြင့်မြင့်ထုံးထားပြီး နဖူးပြင်သည် လေးဒါင့်စပ်စပ်နှင့်မို့ မဟာဆန်သော ရုပ်ရည်မျိုး ဖြစ်လေ သည်။ ။ အသက်ငါးဆယ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သည်။ ။ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးနေ သော အမျိုးသမီးကြီး၏ ရှည်လျား သွယ်ပျောင်းသော သူလက်ချောင်း လေးများကို ကြည့်ရင်း အန်တီအေးလို ဆီးယိုမှ ထိုးတတ်ပျံ့မလားဟု စူးမာ စိုးရိမ် နေမိလေသည်။ ။

"ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေကို ကြည့်ပါဦး မေမေရဲ့ ဒီက မိတ် ဆွေကြီး နာမည်က တာတီးလေးတဲ့ ၊ သူကရော ကြည့်ပါဦး မေမေ အမှ တတ်မဲ့ ကြည့်ရင် အငယ်လေးနဲ့ မတူဘူးလား"

အမျိုးသမီးကြီးသည် ကင်းပုံနွယ်စည်းရိုး နားကပ် လာပြီး ကိုတူး မျ က်နှာကို အသေအချာ ငုံ့ကြည့်လေသည်။ ။ ကိုတူးသည် အနေရ အထိုင် ရ ခက်သလို မျက်နှာလေး နီမြန်း လာပြီး ခေါင်းငုံ့ လိုက်လေသည်။ ။

"အဲဒီလို ခပ်စောင်းစောင်းလေး နေရင်ပိုတူတယ်၊ နှုတ်ခမ်းဖျားက လဲ မဲ့လေးနဲ့ ၊မျက်နှာသွယ်ပုံကတူနေတယ်၊ သော်မောင်သွင် မြင်ရင် တော့ ဘယ့်နှယ့်နေမယ် မသိ"

"အဲဒီ အငယ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်"

စူးမာက ဖျတ်ခနဲ ဝင်မေးလိုက်မိသည် ။ အမျိုးသမီးကြီးသည် စူးမာ ၏ မေးခွန်းကို ကြားပုံမရဘဲ ကိုတူးကိုသာ ခပ်တွေတွေ ငေးကြည့်နေ လေသည် ။ သူ့မျက်လုံးများ သည် မှိုင်းညိုညိုနှင့် ဝေနေကြသည် ။

စူးမာသည် သားရေကွင်းအဝါလေးကို လိမ်ကစားနေရင်း သူ့ မေးခွန်းကို ဖြေနိုးနှင့် နားစွင့်နေမိသည် ။ ကိုတူးနှင့်တူသောသူကို သိချင်သော စိတ်ကလေး ဆူဝေနေသည် ။ သက်ပြင်း မသိမသာ ရှိုက်လိုက်သော အိမ်နီးချင်း အသစ်များကို ကြည့်ရင်း ထပ်၍ လည်း မမေးဖြစ်တော့ချေ။
